

Introduktion till barnpsykiatri?

17. APR. 1973

ÖVERLÄKAREN vid Oslo universitets barnpsykiatriska klinik, Hjalmar Wergeland, försöker i en andra upplaga av sin bok *Vad är barnpsykiatri?* (Aldus) ge en populär översikt av dagens barnpsykiatri.

Bokens innehåll domineras av utvecklingspsykologi, en icke föraktlig utgångspunkt vid bedömandet av barns psykiska svårigheter.

Betydelsen av samspelt mellan ärftliga faktorer och miljö framhålls förtjänstfullt, även om de psykoanalytiska tankegångarna överväger.

Förf. anser sig kunna dra slutsatsen att »Fosterhem är långt bättre än varje form av institutionsvård», när det gäller placering av barn utanför det biologiska hemmet.

Inför alla de fall av fysisk och psykisk misshandel som barn i ett dåligt fosterhem kan råka ut för, måste man framhålla, att institutionsvård — god sådan — är att föredra framför ett diskutabelt fosterhem. Vilket naturligtvis inte är detsamma som att man inte unnar varje barn att växa

upp i hemmiljö. Men hemmiljön bör vara väl kvalificerad och utvald just med tanke på det speciella barn, som ska placeras.

Man måste beakta att de barn som blir aktuella för fosterhem redan skadats psykiskt av de förhållanden, som föranlett placering utanför det biologiska hemmet. Dessa barn kräver i ännu högre grad än friska normalbarn en skraddarsydd behandling.

Åtskilliga andra viktiga områden av barnpsykiatri och barnpsykologi belyses. Man saknar dock en liten information om barnpsykos och olika typer av psykisk utvecklingsstörning.

SPRÅKET är på sina ställen oklart, så att det inte riktigt framgår vad förf. menar. Det kan vara besvärligt för en fackman att förstå vad förf. menar och för lekmän än svårare. Man reagerar fö för att uttrycket »sinnessjukdom» används och utan att författaren anger vad han menar.

Tämligen störande är de alltför ofta förekommande ka-

tegoriska formuleringarna och tolkningarna. I de flesta fall där förf. skriver »det är så» skulle man vilja ändra till »det kan tänkas vara så».

Redan i bokens inledningskapitel hajar man fö till inför graderingen av psykiska störningar hos barn. Mat- och sömnsvårigheter betecknas som »de lättaste» och ungdomsbrottslighet som »de allra svåraste». En sådan gradering kan vara direkt till skada. Båda kategorierna kan vara uttryck för relativt lätta psykiska störningar men båda kan också vara tecken på utomordentligt allvarliga sjukdomstillstånd.

I litteraturförteckningen till en bok om barnpsykiatri vore Elis Regnérs läroböcker i barnpsykiatri liksom Regnérs och Bernlers bok Akut barnpsykiatri självskrivna. Man saknar dem i Wergelands referenser.

Som helhet ger denna bok ett blandat intryck. Den är bitvis klok och bra, bitvis diskutabel.

Inga-Greta Agrell